

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

THE GRACE MACK (ρεπόρτερ του «Mystic Magazine»)

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

ΟΤΑΝ μου πρωτοσύστησαν στο Χόλλυγουντ τον κόμητα Λουί ντε Χαμόν, δέν φανταζόμουν καθόλου ότι είχα απέναντί μου τον παγκοσμίου φήμης χειρομάντι, τον γνωστόν υπό τὸ ψευδώνυμο «Χέιρο»!

Μου ἀποκάλυψε ὁμως τὴν ταυτότητά του ἡ θελκτικὴ βεντέτα τοῦ κινηματογράφου Μαίρι Πίκφορντ, λέγοντάς μου τὰ ἑξῆς:

— Ὁ κύριος κόμης Λουί ντε Χαμόν, εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς λαμπροτέρους εὐπατρίδας τῆς Γαλλίας... Κατάγεται ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὴν ἀρχαιοτάτην οἰκογένειαν τῶν δουκῶν τῆς Νορμανδίας... Ἄλλὰ ἀντὶ νὰ χαίρεται τοὺς τίτλους του στὶς διασκεδάσεις, ἀντίθετα μελετᾷ ἀκούραστα καὶ διαρκῶς μεταφυσικὲς ἐπιστῆμες... Ὅλον τὸν καιρὸ του, τὸν περνᾷ στὶς βιβλιοθηκῆς τῶν μεγαλυτέρων φιλολογικῶν κέντρων τῆς ὑψηλῆς, σκυμμένος ἀπάνω σὲ συγγράμματα κάθε χώρας καὶ κάθε ἐποχῆς, σχετικὰ μὲ τὴν μαντεία καὶ μὲ τὸν ἀποκρυφισμὸ!

Δὲν ἠθελεν περισσότερα γιὰ νὰ μάθω, τί εἶδους ἐξαιρετικὸς ἐπιστῆμων εἶνε ὁ κόμης ντε Χαμόν, ὁ πασίγνωστος ὡς «Χέιρο». Ἡ λέξις «Χέιρο» εἶνε ἑλληνικὴ. Εἶνε τὸ πρῶτο συνθετικὸ τῆς λέξεως «χειρόμανου», ἡ ὁποία σημαίνει «χειρομαντεία».

Ὁ κ. «Χέιρο» λοιπὸν, ἔχει ὑπέροχην σταδιοδρομίαν στὴ χειρομαντεία. Διάβασε τίς γραμμῆς τῶν παλαμῶν πολυαριθμῶν βασιλέων καὶ πριγκήπων, πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν, μεγάλων καλλιτεχνῶν καὶ διαβοητῶν κακούργων. Προεῖπε τὸ μέλλον καὶ τὴν καριέρα ὅλων αὐτῶν τῶν προσωπικοτήτων, μὲ καταπληκτικὴν, μὲ ὑπερφυσικὴν ἀκρίβειαν!

Λαχταρισμένη λοιπὸν ἀπ' τὴν ἀποκάλυψιν τῆς Πίκφορντ ἔτρεξα ἀμέσως νὰ συναντήσω τὸν περίφημον ὅσο καὶ κομψὸν κ' ἀρχοντικὸν ἐπιστῆμονα. Μὲ δέχθηκε εὐγενέστατα στὸ διαμέρισμά του, γκριζομάλλης καὶ μὲ χαμόγελο στὴν ἀσθηρὴν κ' ἐμβριθὴν φυσιογνωμίαν του...

— Ἀχ, τί κάνουν αὐτὲς ἡ ἀδιακρισίαι τῶν ἀστέρων! μού εἶπε, μόλις τοῦ ἀποκάλυψα τὰ ὄσα ἄκουσα ἀπ' τὴν γοητευτικὴν Πίκφορντ. Ὡστόσο, μιά πού μου θγάλατε τὴ μάσκα τοῦ «Ἰνκόγκνιτό» μου, εἶμαι στὴ διάθεσί σας, δεσποίνις!

Τὸν εὐχαρίστησα θερμὰ καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μου πῆ λίγα λόγια, σχετικὰ μὲ τὴν ὑπερφυσικὴν ἰκανότητά του στὸ νὰ διαβάσῃ τὸ μέλλον τῶν ἀνθρώπων στὶς γραμμῆς τῶν παλαμῶν των...

Δέχθηκε προθυμότητα, καὶ μού εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Ὁ χαρακτήρας τοῦ καθενὸς εἶνε ἀλήθεια ὅτι γίνετα φανερὸς — σὲ ὅσους ξέρουν νὰ ψυχολογοῦν — σὲ κάθε μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος! Στὰ μάτια, στὸ μέτωπο, στὰ σαγόνια μας, κλπ.!... Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου μας ἢ τῶν ματιῶν μας, παραδείγματός χάριν, δείχνει ἐξαίρετα τὸν χαρακτήρα μας... Ἀλλὰ, αὐτὴν τὴν ἔκφρασις μποροῦμε συχνὰ νὰ τὴν τροποποιήσωμε, ὅπως θέλομε ἐμεῖς... Μποροῦμε δηλαδὴ νὰ ὑποκριθοῦμε κάλλιστα ἕναν βίαιον χαρακτήρα ἢ μιά θαυμάτη συγκίνησι, ἐνῶ στὴν πραγματικότητά δὲν αἰσθανόμαστε τίποτε ἀπὸ αὐτά!...

...Τὶς γραμμῆς τῶν παλαμῶν μας, ὁμως, μποροῦμε νὰ τίς ἀλλάξωμε ἢ νὰ τίς τροποποιήσωμε, ὅπως θέλομε ἐμεῖς ;... Ὁχι, βέβαια !... Μένουν διαρκῶς ἡ ἴδιαι, ἢ κυριώτερες τοῦλάχιστον, χωρὶς τίποτα νὰ μπορῇ νὰ τίς ἀλλάξῃ !... Ἐ, λοιπὸν μπορεῖ κάλλιστα ἀπ' τίς ἀναλλοιώτερας αὐτῆς γραμμῆς τῶν παλαμῶν μας, νὰ διαβάσῃ καθαρὰ τὸ μέλλον μας, ἕνας ὁποῖος ξέρει τὰ μυστικά τους!.. Ἡ γραμμῆς τῶν παλαμῶν μας δ ε ἰ χ ν ο υ ν ἀ δ ἰ ἄ ψ ε υ σ τ α δ χ ἰ μόνον τὸν χαρακτήρα μας, τὰ τάλαντά μας, καὶ τίς κλίσεις μας, ἀλλὰ καὶ π ρ ο λ ἔ γ ο υ ν μὲ ἀκρίβειαν θαυμαστὴ τῆ ἄλλουσα ζωὴ μας!

Μὲ πῆρε μαζύ του, ὁ ἔκλε

κτὸς αὐτὸς ἐπιστῆμων καὶ μὲ πῆγε στὸ ἰδιαίτερον γραφεῖο του. Ἐκεῖ μούδειξε ἕνα μεγάλο «λεύκωμα» καὶ μού εἶπε:

— Στὸ λεύκωμα αὐτὸ ὑπάρχουν τὰ ἀποτυπώματα τῶν παλαμῶν διαφόρων μεγάλων προσωπικοτήτων... Ἡ ἀριστερὴ παλάμη των πρὸ πάντων, μ' ἐνδιαφέρει... Σ' αὐτὴ, ἡ χαρακτηριστικὲς γραμμῆς εἶνε πιὸ καθαρὴ, γιὰτὶ ἡ γραμμῆς τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ — σὰν πιὸ πολυασχόλου, στὴν καθημερινὴν ἐργασίαν μας, παθαίνουν κάποια μικρὴ ἀλλοίωσι !... Ἐκτός, βέβαια, ἀν εἶνε κανένας «ἀριστεροχέρης»!

Γέλασε κ' ἐξακολούθησε:

— Ἀς δοῦμε λοιπὸν, πρῶτα τὴν παλάμη τῆς... Μαίρι Πίκφορντ, ἔτσι γιὰ τιμωρία τῆς πού μὲ ἀποκάλυψε σὲ σὰς!

Ἄνοιξαμε τὸ λεύκωμα, βοηθούμενοι ἀπὸ ἕνα εὐρετήριο, τὸ ὁποῖο χρησιμοποιοῖ ὁ κ. «Χέιρο» γιὰ νὰ εὐκολύνεται. Βρήκαμε τὸ ὀλοκάθαρον ἀποτύπωμα τῆς παλάμης τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ τῆς θελκτικῆς βεντέτας κ' ὁ περίφημος χειρομάντις ξανάπε:

— Ἀς πάρουμε λοιπὸν παράδειγμα, αὐτὸ τὸ χέρι τῆς Πίκφορντ... Ἀπὸ πολλὰ χρόνια πρὶν, ἡ Πίκφορντ — νεαρῶτάτη ἀκόμη — εἶχε ὄνειρευτὴ νὰ γίνῃ μιά μεγάλη ἠθοποιὸς καλλιτέχνις... Ὁ τυχαῖος παρατηρητὴς, θάβλεπε στὴν προσωπικότητά τῆς τὰ ἑξῆς δυὸ προσόντα: Ἐνα ὡμορφὸν μικρὸν προσωπάκι καὶ πλοῦσιαν χρυσᾶ μαλλιά !... Φθάνουν ὁμως αὐτὰ τὰ δυὸ προσόντα, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ κάτοχός των μιά μεγάλη καλλιτέχνις;... Ὁχι, βέβαια!

...Ὡστόσο, ἡ Μαίρι ἀνέβηκε στὴ σκηνή... Ἡ πρῶτες ἐπιτυχίαι τῆς ἦσαν ἐντελῶς ἀσήμαντες... Ἡ φτωχὴ ἠθοποιὸς ἐγκαρτεροῦσε στὴν ἀσημότητά τῆς, ἐλπίζοντας — χωρὶς ὁμως βεβαιότητα — ὅτι ἴσως γίνε κ' αὐτὴ κάτι, μιά μέρα!

...Τέλος, ἔτυχε κάποτε νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῆς ἕνα παλῆθ βιβλίον μου περὶ «Χειρομαντείας»... Ἡ Μαίρι τὸ διάβασε μὲ δίψαν κ' ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τίς γραμμῆς τῆς παλάμης τῆς, σύμφωνα μὲ τίς ὁδηγίαι καὶ μὲ τὰ προγνωστικὰ τοῦ βιβλίου μου...

Εἶδε τότε, ἑξαλλῆ ἀπὸ χαρὰ, ὅτι ἡ «κυρία γραμμῆ» τῆς ἀριστερῆς παλάμης τῆς — αὐτὴ πού δείχνει τὸ ἄσπρο βέλος, δηλαδὴ — ἦταν ἀσυνήθιστα καθαρὰ καὶ φαρδύα !..

...Τί λένε λοιπὸν τὰ προγνωστικὰ μου, στὴν περίπτωσι αὐτῆ ;... Λένε ὅτι : «Ὅταν ἡ «κυρία γραμμῆ» εἶνε καθαρὴ καὶ φαρδύα στὴν ἀριστερὴν παλάμη ἑνὸς ἀνθρώπου» τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε μόνος τοῦ κύριου καὶ δημιουργὸς τῆς τύχης του !»

...Μὲ ἄλλα λόγια, δηλαδὴ: «Ἐχε θάρρος κ' αἰσιοδοξία στὸ μέλλον σου, μελέτησε καὶ προσπάθησε ἀκούραστα νὰ τὸ καλύτερέψῃς κ' ἡ ἐπιτυχία τότε θὰ στεφανώσῃ τοὺς κόπους σου ἑ ξ ἄ π α ν τ ο ς»!

...Ἡ Μαίρι συμμορφώθηκε πιστὰ, μὲ τίς ὁδηγίαι μου αὐτῆς... Ρίχθηκε στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ σταδίου τῆς,

μετὰ περισσότερη πίστι, μὲ περισσότερη αὐτοπεποίθησι, μὲ περισσότερη θέλησι... Κ' ἄλλοι βέβαια, ρίχνονται μὲ τὰ ἴδια ἠθικὰ καὶ σωματικὰ προσόντα, στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς... Ἀλλὰ ὅταν ἡ μοῖρα τους καὶ τὸ χέρι τους δὲν προλέγουν τὴν ἐπιτυχία, εἶνε προωρισμένοι, ἑ ξ ἄ π α ν τ ο ς, ἐπίσης νὰ ἀποτύχουν!

...Τῆς Μαίρι τὸ χέρι, ὁμως, προέλεγε τὴν ἐπιτυχία... Ἡ «κυρία γραμμῆ» τῆς ἀριστερῆς παλάμης τῆς, καθαρὴ καὶ φαρδύα, δὲν ἐπιδεχόταν διάψευσι στὶς προγνώσεις τῆς... Καί, νὰ τὸ ἀποτέλεσμα: Ἡ Πίκφορντ μέσα σὲ λίγα χρόνια ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους καὶ πιὸ θαυμπλοῦτους ἀστέρων τῆς κινηματογραφικῆς τέχνης!

...Ἐπίσης, κυττάξτε καὶ τὸ ἀσυνήθιστον μεγάλο διάστημα, τὸ ὁποῖο ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ τετάρτου καὶ πέμπτου δακτύλου τοῦ χεριοῦ τῆς!... Τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ προσηματικῶς ἀσυνήθιστο γιὰ γυναίκα (Συνέχεια στὴ σελ. 46)

Ἡ Μαίρι Πίκφορντ καὶ ἡ γραμμῆς τῆς παλάμης τῆς

Η ΘΥΣΙΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 24)

Ένας από μᾶς τέλος τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ μετέφερε στὸν πύργο. Ἐκεῖ, ὅταν συνῆλθε, μᾶς εἶδε ὄλους συγκεντρωμένους γύρω τῆς καὶ ρώτησε μὲ ἀγωνία :

— Καὶ ποῖός; Ποιὸς ἦταν πού...

Πρὶν ἀκόμα τελειώσει τὴν ἐρώτησί της, ὁ κυνηγὸς ἐκεῖνος πού τὴν ἐπέβλεπε, ὁ ἀχώριστος συνοδὸς της, στάθηκε μπροστὰ στὰ μάτια της καὶ τῆς εἶπε, μὲ φωνὴ σταθερὴ:

— Ἐγώ!... Μαρκησία!...

Ἡ δνὶς Διάννα ντὲ Λογκπιέρ ἔμεινε ἄφωνη. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς τοῦ ἔδωσε νὰ καταλαθῆ μὲ μιὰ αὐστηρὴ χειρονομία, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ κοντὰ της... Ἐκεῖνος ὑπάκουσε καὶ ἀπομακρύνθηκε, μὲ κλονισμένο βῆμα, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι...

***

Ὁ ἔνοχος αὐτὸς, φίλε μου, ἀπὸ τὴν νύχτα ἐκεῖνη ἀποφάσισε νὰ φύγῃ, νὰ τραθηγῆ μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμον, νὰ ζῆσθαι μόνος του, χωρὶς καμμιά συντροφιά...

Καὶ τώρα, ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, δὲν εἶδε πειὰ κυνένα, καὶ ὄλοι τὸν ξέχασαν...

Μετὰ τὸ φριχτὸ ἐκεῖνο δράμα, ζῆ ἐγκαταλελειμμένος, σὲ μιὰ ἔρημη γωνιά, ἡσυχος ὅμως χωρὶς καμμιά τύψι, γιατί, ὅπως θὰ καταλάβατε, δὲν εἶχε σκοτώσει αὐτὸς τὸ μαρκησιό...

Ἡ δνὶς ντὲ Λογκπιέρ, ἀπὸ τότε, ποτὲ τῆς δὲν ἔμαθε τὴν ἀλήθεια, οὔτε πρόκειται νὰ τὴν μάθῃ στὸ μέλλον...

Ὁ συνοδὸς τῆς ὅμως, πού τῆς ἔκανε ἐκεῖνη τὴ φριχτὴ, τὴν ψεύτικη ἐξωμολόγησι, εἶχε καταλάβει, πὼς ἡ κόρη αὐτῆ, ἂν ἐμάθαινε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, τὴ φριχτὴ, τὴν τραγικὴ, ἀλήθεια, ὅτι ἡ ἴδια δηλαδὴ εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα της, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζῆσθαι πειὰ, ὕστερα ἀπὸ τέτοιες τύψεις...

— Καὶ τί σᾶς ἔσπρωξε ἐσᾶς, ρώτησε τότε ἀπότομα, ξέροντας πειὰ ποιὸν εἶχα ἀπέναντί μου, νὰ κάνετε μιὰ τέτοια θυσία, γιὰ τὴ δίδα ντὲ Λογκπιέρ ;

Ὁ γηραιὸς μου φίλος ἀναστένναξε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο, ψιθύρισε μὲ μιὰ φωνὴ πού ἔλεγες ὅτι ἔβγαίνει ἀπὸ τὰ θάθη τῆς ψυχῆς του :

— Τὴν ἀγαποῦσα!... Τὴν ἀγαποῦσα τρελλά... ἀσυλλόγιστα... μέχρι θυσίας... Ἡμῶνα διατεθειμένος νὰ τῆς προσφέρω καὶ αὐτὴ ἀκόμα τὴ ζωὴ μου, ἂν ἤξερα πὼς ἔτσι θὰ γινότανε πιὸ ἡσυχῆ, πιὸ εὐτυχισμένη...

HENRY DE FORGE

Ο ΕΡΩΣ ΜΙΑΣ ΑΜΑΖΟΝΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 28)

Ἡ Μάτζυ κατάλαβε πειὰ ὅτι ὁ Τζὼν εἶχε ἀρχίσει νὰ μπλέκῃ στὰ δίχτυα της. Καὶ τότε ἀπεφάσισε νὰ τὸν κατακτῆσθαι.

Ἐνα πρῶτὸ λοιπὸν ὅταν πάλι τὸν συνάντησε τὴν ὀρισμένη ὥρα παραπονέθηκε:

— Ἡ θίλλες μας εἶνε τόσο κοντὰ κι' ὅμως ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ παίξουμε μαζὺ ἢ νὰ τρέξουμε μὲ τ' ἄλογά μας στὸ δάσος. Ἐλάτε αὔριο νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο. Ἡ συντροφιά σας μοῦ εἶνε πάντοτε εὐχάριστη.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ προδώσῃ τὴν συγκίνησί της, σπιρούνιασε τὸ ἄλογό της καὶ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ Τζὼν ἦταν ἐνθουσιασμένος. Κατάλαβε ὅτι κι' ἡ Μάτζυ ἀνταποκρινόταν στὸ αἶσθημά του, κι' αὐτὸ τὸν γέμιζε χαρὰ. Ἐκεῖνη τὴν νύχτα, ἡ ὄρεσ τοῦ φαινόντουσαν ὑπερβολικὰ ἀργές. Τὸν ἔπνιγε ἡ ἀνυπομονησία του. Δὲν ἔβλεπε πότε νὰ ἔρθῃ ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ συναντήσῃ τὴν Μάτζυ.

Βρέθηκαν τὴν ὀρισμένη ὥρα καὶ διασκέδασαν μέχρι τὸ μεσημέρι. Τὸ δάσος ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶχε μιὰ ἀφάνταστη γοητεία καὶ ὁ Τζὼν ἔβλεπε πιὸ ὀμορφῆ καὶ πιὸ χαριτωμένη τὴν Μάτζυ.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ πού κάθησαν νὰ ξεκουραθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν σκιά ἐνὸς δέντρου, ὁ Τζὼν, χωρὶς νὰ τῆς πῆ οὔτε μιὰ τρυφερὴ λέξι, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν φίλησε παράφορα.

Ἡ Μάτζυ δὲν ἀντιστάθηκε καθόλου. Τὸν ἔφησε νὰ τῆς χαϊδεύῃ τὰ χέρια τρυφερὰ καὶ νὰ τῆς μιλάῃ γιὰ τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντός τους.

Μετὰ ἀπολίγους μῆνες ἔκαναν τοὺς γάμους των. Μὰ οἱ φίλοι τους ποτὲ δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν πὼς ὁ Τζὼν Χάρτινγκ εἶχε γίνει τόσο καλὸς καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ἡ Μάτζυ Λάουριγκ εἶχε δεχθῆ νὰ παντρευθῆ αὐτὸν τὸν παράξενον ἄνθρωπον.

Μόνον ὁ πατέρας τῆς Μάτζυ χαμογελοῦσε εὐχαριστημένος. Αὐτὸς μόνον ἤξερε τὸ μυστικὸ τῆς κόρης του. Αὐτὴ ἡ ὀμορφὴ ἀμαζόνα εἶχε ἐρωτευθῆ τὸν Τζὼν ἀπὸ πείσμα καὶ τὸν εἶχε ἀναγκάσει μὲ τὴν ἐπιμονὴ της νὰ τὴν ἐρωτευθῆ καὶ νὰ τὴν κάνῃ γυναικα του.

Ἦταν μιὰ πραγματικὴ Λάουριγκ !

ΛΟΥΪΣ ΝΑΡΛΥ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 13)

στὰ μάτια της. Ἐξ αἰτίας σας θέλω νὰ φύγω ἀπ' τὸ θίασο ! Ὁ Μπέρτ συγκλονίστηκε καὶ τὴν κύτταξε ἔκθαμβος... Τὰ ὀρθάνοιχτα ἀπὸ λαχτάρα κι' ἀπὸ μιὰ γλυκεῖα προαίσθησι, μάτια του καρφώθηκαν ἐρωτηματικὰ στὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς νέας... Εἶδε τὰ δάκρυά της νὰ καταρακοῦν πάνω στὰ βελουδένια μάγουλά της... Εἶδε τὸ ἀγαλμάτινο κορμί τῆς νεαρῆς μπαλλαρίνας, νὰ σιγοτρέμῃ ὀλόκληρο ἀπ' τὴ βαθεῖα συγκίνησί της...

Καί... κατάλαβε, ὁ Μπέρτ !

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν κι' ἐσύ ; ξεφώνισε σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ του.

— Ναί! ψιθύρισε μὲ φωνὴ σβυσμένη ἢ νέα ὑψώνοντας μ' ἐγκαρτέρησι τολμηρὴ τὸ βλέμμα της τὸ δακρυμαμένο.

— Μά... μὰ τότε, στὸ διάβολο ὁ θιασάρχης, στὸ διάβολο κι' ἡ προσποιήσεις μου! ξεφώνισε ὁ Μπέρτ, σφίγγοντας τὰ γυμνὰ μπράτσα τῆς νέας στὶς χουφτες του. Μείνε λοιπὸν κοντὰ μου, Πέγκυ μου, γιατί... γιατί κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω.

Ἡ Πέγκυ τὸν κύτταξε κατάματα, ἔκθαμβη κι' αὐτὴ μὲ τὴν σειρά της... Ἐκανε κάτι νὰ τοῦ πῆ, μὰ ἡ συγκίνησι τὴν ἔπνιγε... Ἦταν τόσο ξαφνικὸ, τόσο ἀνέλπιστο αὐτὸ πού ἄκουγε, ὥστε τὰ στήθη της φούσκωναν ὀδυνηρὰ ἀπ' τὸ ξεχείλισμα τῆς εὐτυχίας της...

— Ἐπὶ τέλους μίλησες κι' ἐσύ, καλέ μου! περιωρίστηκε νὰ ψιθυρίσῃ κατόπιν.

Κι' ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της, ὁ ὁποῖος τὴν καταφιλοῦσε μὲ παράφορη τρυφερότητα...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 22)

κεῖο χέρι, δείχνει «ἀνεξαρτησία σκέψεως» καὶ «πρωτοτυπία στὶς ιδέες...» Ἀπαρράλαχτο ἀνοιγμα, μεταξὺ τετάρτου καὶ πέμπτου δακτύλου, παρουσίαζε ἐπίσης καὶ τὸ χέρι τῆς μεγάλης τραγωδοῦ Σάρρας Μπερνάρ !

Εὐχαρίστησα τὸν σοφὸ ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μοῦ δείξῃ τὸ ἀτυπώμα τῆς παλάμης τοῦ Ντούγκλας Φαίρμπανκς, ἐπίσης χαρακτηριστικὸ κι' αὐτό, καθὼς καὶ ἄλλων κινηματογραφικῶν ἀστέρων...

Ἄλλὰ περὶ αὐτῶν θὰ μιλήσουμε σ' ἄλλο φύλλο, δημοσιεύοντες ἐπίσης καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ ὀραίου καὶ παγκοσμίου φήμης χειρομάντεως εὐπατρίδου.

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 43)

Ἄξαφνα μὲ πῆρε τὸ μάτι της κοντὰ στὸ παιδί καὶ μ' ἐκύτταξε μὲ πικρὸ μορφασμὸ στὰ χεῖλη.

Ἦστερα ἔσφιξε τὸ κεφάλι στὰ χέρια της καὶ ψιθύρισε σιγανά: «Ἐφυγε μὲ τὸ ἄστρο», ἐνῶ ἀπὸ μακριὰ ἀκογόντουσαν φαιδρὲς κωδωνοκρουσίες.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ πέθανε κι' αὐτὴ. Οἱ συγγενεῖς μοιράσανε ὄλα τὰ παιχνίδια τοῦ παιδιοῦ στὸ ὀρφανοτροφεῖο. Ἐμένα μὲ πῆραν κάτι χέρια ἀδιάφορα καὶ μὲ πέταξαν ἐδῶ χάμου, ὅπου κοιτομαι μελαγχολικὸ καὶ λυπημένο, γιατί δὲν μὲ ξαναχαϊδέψανε ἀπὸ τότε μικρὰ καὶ μαλακὰ χεράκια.

***

Τότε ὄλα μαζὺ τὰ τσακισμένα, τὰ παραπεταμένα, τὰ λησμονημένα τὰ παιχνίδια, ἀναστένναξαν γιατί κανεὶς δὲν τ' ἀγαποῦσε πειὰ... Καὶ δὲν ἀκούγόνταν πειὰ, παρὰ ὁ θόρυθος τῶν ἀναστεναγμῶν, μαζὺ μὲ τὸ θρήνο τοῦ ἀνέμου.

Ξαφνικὰ ὄλος ὁ τόπος πλημμύρισε φῶς. Ὁ κόσμος ὑποδεχότανε μὲ φῶτα καὶ φωνές, μ' εὐχές καὶ θόρυθο τὸν καινούργιον χρόνον. Ἐνα ἄστρο ἐφάνηκε ἐπάνω στὸν φεγγίτη καὶ γέμιζε ἀπὸ φῶς τὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. Καὶ χωρὶς νὰ ξέρουν τὸ γιατί, ὄλα τὰ φτωχὰ τὰ πραγματάκια, πού ντρεπόντουσαν γιατί ἀσχήμηναν κι' ἐπάληψαν καὶ τὰ εἶχε φάει ὁ σκόρος, αἰσθάνθηκαν χαρὰ μεγάλη.

... Ἡ καμπάνες ἀρχίσανε νὰ σημαίνουν γιὰ τὸ νέον χρόνον. Ὁλα τὰ ὀρολόγια, μεγάλα καὶ μικρὰ, σημαίνανε σὰν νὰ τὸν χαίρετιζον, καὶ ἀπὸ παντοῦ τώρα ἀκογόντουσαν φωνές, πού φαινόντουσαν, σὰν νὰ ἦσαν φωνές ὄλων τῶν ἀστέρων, ὄλων τῶν ἀψύχων, ὄλης τῆς φύσεως πού ἀντιλαλοῦσε πανηγυρικὰ καὶ χαρμόσυνα :

Ἀρχιμηνὰ κι' ἀρχιχρόνια,

κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος . . .